

L'ors é lo piquieu berdzé

Dedeun én piquieu méquio izoló protcho dou beuc i vivivan én vièi ommo é chon névou. I lardzivan én tropé dé moutón, coquién biàn é d'otre nér.

Lo minó i lardzivve lé moutón dedeun lo beuc ; én carésèn lo peu grachou i dit : « Dze sèi qué vo lamérie rodzé l'erba frétse di pro, ma sella i dèi poué être sèyà é embiétoye ou payé pé vo nourì d'ivér ». Dedeun lo beuc, po louèn dou méquio, y ave én pro avoué euna piquieuda goye ou métèn. Lo piquieu berdzé i ché arétivve queu lé dzor dévàn qué tornà i méquio é «... dizeouét... trentécattro... sèncanta », i contive ché moutón ou ten qu'í ch'abérivan.

Én dzor, ou ten qu'í y éve lé, y a vi arrevà én greu ors : « Lo beuc y é dé mé é té béquie y an po gneun a fare seu », i di l'ors én fezèn sembìàn dé soutà ados i moutón. Adón lo berdzé lo supplie : « Té prèyo, lésa ità mon tropé. Mè é mon pappagràn n'én po qué sen pé vivre ! »

Adón l'ors i ché drése su ché patte dé déré é i dit : « Dze vouèi bèn té baillé euna chance. Sé te éindévèinne mon adzo, dze léso ità té moutón. Te poui ieu pensà tanque démàn... Torno poué seu a la méma oura ». Lo berdzé, tot épouvantó, i va vitto i méquio é i raconte sen qué ieu y é capitó a chon pappagràn. Lo vièi i pense én momàn dévàn qué deure : « Tracasa-té po, no l'accapèrèn !... A la féin di conquio, y é po deut qué én greu ors i fise pieu féin qué én vioù ommo... Ouèi dénon-na te va, comèn la cotéinma, lardzé lo tropé dedeun lo beuc ; ou mémo ten, te ramase poué totte lé béguinne qué te vèi é te coppe poué dé rame di verne qué te trouve poué ».

Lo berdzé y a fé comèn ieu y ave deu chon pappagràn : y a ramasé én moué dé béguinne é dé piquieude rame avoué lé foye qu'í y a amouéló ou bor dé la goye é dou coté ioù qu'í ché coutse lo solèi, lé-z-à attacoye a dé fiselle qu'í ave gropó dé euna pianta a l'otra outor dé la goye.

lo gnalèi

Région Autonome
Vallée d'Aoste
Regione Autonoma
Valle d'Aosta

Assessorat de l'Éducation
et de la Culture
Assessorato Istruzione
e Cultura

LA MAGDELEINE

Apré to si travai y a pensó : « É erra mé reste po d'otro a fare qué dé mé catsé déré én bouésón é atendre... ». Can la leunna i ch'é lévoi, l'ors y é arrevó. Étonnó, i ch'é lévó su ché patte dé déré é y é sobró a botse iverta :

*« Qué dé béguinne... qué dé foyinne...
Mogré mé sent an, n'èi jamé vi otàn ! »*

Can la leunna ché n'é alloye, lo berdzé, qu'i y ave tot écoutó, i sor dé cha catsetta é i torne i méquio to contèn : « Ah aaah ! Mon pappagràn y a fran avì euna bon-a idé ».

Lo lendémàn, y é aló a la goye aberà ché moutón. To d'én queu, l'ors y é arrevó én ché nantèn. I ch'é lévó su ché patte dé déré é y a demandó : « Adón, te so mé deure mon adzo ? ».

« T'o sent an, ieu y a répondì lo minó, é y é belle l'oura qué te té n'alisse ! ».

Dé la maleusse l'ors i ch'é mourzì euna patta é y é scapó ou fon dou beuc... é y é jamé piemé tornó.

lo gnalèi

Région Autonome
Vallée d'Aoste
Regione Autonoma
Valle d'Aosta

Assessorat de l'Éducation
et de la Culture
Assessorato Istruzione
e Cultura

Tiré de :

Alexis Bétemps, Lidia Philippot, *Merveilles dans la vallée - Le Val d'Aoste conté - Collection Le miel des contes*, Imprimerie Slatkine, Genève 2006

Texte publié en 2009 sur « Lo Gnalèi »

Collaborateur de La Magdeleine pour la traduction : Marzia Vittaz

La transcription a été soignée par le Guichet Linguistique

Mise à jour de la graphie : octobre 2015